

med knækkede Rør og med noget af deres Indhold væltet ud; men dette kan selvfølgelig ogsaa hidrøre fra Storm og stærke Regnbyger.

Ved Kanten af Mosen staar enkelte høje Træer, hvilke, som bekendt, Gøgehannen mest ynder at opholde sig i, naar den lader sin Stemme høre. Gøgeparret saa man ikke meget til, men Hannens kuk-kuk og Hunnens underlige lokkende Parringslyd hørtes ofte; som bekendt er disse Fugle meget sky og forsigtige, de viser sig sjældent ved det Sted, hvor de har lagt deres Æg, naar de formoder, der er Mennesker i Nærheden.

At Gøgens Æg enkelte Gange er fundet i Rørsangerens Rede her i Danmark er før omtalt som en Tilfældighed, hvorfor ovennævnte talrige Fund formentlig ikke er uden Interesse.

En Gøgeunge er meget graadig, vokser hurtig og er efter ca. 18—21 Dage flyvefærdig, men fodres endnu i længere Tid af sine Plejeforældre. Gøgeungen maa i dette Tilfælde baske sig i Land, naar den, som her, er opfostret i en Rede, der er bygget ude over Vandet, og senere anbringe sig paa en Gren, som den har for Skik, til den kan ernære sig alene.

FREDNING AF ROVFUGLE.

AF

C. S. LARSEN.

I vor Tid, da Sansen for at bevare for Efterverdenen, hvad der er givet os i Arv af smukt og sjældent i Naturen, heldigvis er saa stærkt fremtrædende, at der allerede er gjort et stort og heldbringende Arbejde rundt om for at frede, og hvor Glæden over Naturen mere og mere er bleven Hvermands Eje og det Lægemiddel, vi alle mere eller mindre søger til efter det rastløse og nerveødelæggende Liv, Tiden har ført os ind i, er der en Sag, som jeg synes, der ikke er taget tilstrækkeligt fat paa, det er:

Fredningen af vore Rovfugle.

Mig gaar det altid saadan, at jeg bliver begejstret over Synet af de prægtige, gratiøse Flyvere; jeg synes, at Landskabet vinder mægtigt i Skønhed, naar en kredsende Rovfugl viser sig i det; men desværre, det bliver sjældnere og sjældnere at nyde dette Syn, sikkert nok fordi Rovfuglene skaanselsløst nedskydes paa de fleste Godser, hvor de jo hovedsagelig holder til, da de pas-

sende Ynglepladser findes der i de høje, utilgængelige Træer i de store Skove. Jeg tænker her paa Dagrovfuglene. Natrovfuglenes Forsvinden skyldes vist delvis andre Aarsager.

Det er jo saadan paa mange Godser, at der findes Kragehytter, hvor Uglen benyttes som Lokkefugl, og foruden Krager, hvis Antal vist uden Skade kan indskrænkes, kommer hertil de fleste Arter Dagrovfugle, der nedskydes, idet Godserne mange Steder giver ret høje Skydepræmier for disse Dyr.

Jeg er af den Mening, at vor Forening bør henvende sig til Godsejerne og henstille til dem, at Skydning af Rovfugle bliver forbudt paa deres Godser, og jeg tvivler ikke om, at langt de fleste Godsejere vil imødekomme os. Der bør vel ogsaa helst samtidig ske Henvendelse herom til Statens Forstvæsen og mulig til Hedeselskabet.

Denne Fredning vil sikkert bevirke, at vi atter kan nyde Synet af de smukke Dyr, og selv om der skulde gaa nogle Smaafugle i Løbet ved det rigeligere Tillæg, vil der ingen større Skade være sket; det vil f. Eks. være ønskeligt, om enkelte Arter — som Graaspurv, Stær og Solsort — noget indskrænkes, da de allerede mange Steder optræder som en alvorlig Plage. Det vil heller ikke spille synderlig Rolle, om en Fasan eller Harekilling maa ofres paa Rovfuglenes Alter. Skulde det endelig vise sig, at Rovfuglenes Antal vil stige uventet, saa det vil gaa føleligt ud over det nyttige Vildt, ja, saa har man jo altid Kragehytten at ty til igen.

Saa vidt mig bekendt, har allerede flere interesserede Godsejere forbudt Rovfugleskydning paa deres Godser, men vi bør se at faa saa mange med dertil som muligt.

Jeg mindes fra min tidligste Ungdom den Fryd, med hvilken jeg saa Glenten om Foraaret svæve forbi højt oppe; nu har jeg ikke set dette Dyr de sidste 20 Aar. Musvaagen, hvis prægtige, sejlende Flugt henover den udsprungne Bøgeskov, og hvis skarpe iørefaldende Bii-Bii man tidligere hver Dag kunde glædes ved, ses nu ogsaa sjældent og næsten kun paa de mest ensomme Steder. Duehøgen med den forholdsvis lange Hale og dens afvekslende urolig-hjappede og stille, sejlende Flugt er nu ogsaa snart en Saga blott i Naturen. De mindre Rovfugle Spurvehøg, Taarnfalk og Lærkefalk bliver ogsaa sjældne; hvor er de dog alle dekorative i Landskabet! Spurvehøgen flyvende imellem og over de høje mørke Graner, udstødende sine

hurtige, gennemtrængende, høje Lokketoner; Taarnfalken flyvende mellem de gamle Fyrretræers rødligviolette Stammer eller siddende ubevægelig, højt oppe paa den yderste Spids af en udgaaet Gren; og Lærkefalken, naar den pludselig og uventet viser sig staaende ubevægelig i Luften over Markernes gule Neg eller over vore Strandkanter, for efter et Øjeblikks Ro med et mægtigt Slag at sejle lavt hen over Terrænet og derefter, hævende sig op atter indtage den rolige Stilling og fortone sig som en lille Prik mod den blaa, klare Horizont. Dette er Billeder, alle Naturvenner kender og glædes over, Billeder, som vi ikke kan se for tidt. Kærhøgen, som i hvert Fald her ved Faaborg tidligere var almindelig, og som kunde ses flyve lavt hen over Rørene i »Sundet« eller sidde paa en Sivholm, fortærende en Rørhøne, ses ikke mere her; forhaabentlig vil den komme igen, nu Fuglefaunaen er fuldstændig fredet paa denne interessante Lokalitet.

Som sagt, Ornithologisk Forening bør gøre noget, ellers forsvinder de sidste Rester af vor Rovfuglefauna.

Ønskeligt var det ogsaa, om Forstvæsenet blev interesseret i at skaane — saa vidt muligt — de enkelte Træer og deres nærmeste Naboer, som Rovfuglene fortrinsvis ynder til Rugeplads, selv om saadanne Grupper af Træer derved kom til at overskride den økonomiske Modenhedsalder i betydelig Grad, saa betydeligt, at de tilsidst med deres hule Stammer kunde give Ugler og mange andre Fuglearter et længe savnet Ly. Alle de almindelige Arter Rovfugle vilde profitere heraf — mulig ogsaa Ørnene, skønt jeg tør jo næppe haabe, at disse kongelige Dyr atter vil fæste Bo i det kære lille Danmark, hvor Jagtiveren desværre er saa stor, at snart sagt intet Dyr mere tør føle sig sikker — allermindst en Ørn.

For Jagtiveren hjælper Fredningslovene ikke meget, nej, maatte vi kun snart faa den længe ventede og ønskede Jagtskat.

OM NOGLE AF VORE LAPPEDYKKERE.

AF

M. EWALD HANSEN.

I Tidsskriftets 4. Aarg., Hæfte II findes nogle kortfattede Bemærkninger af mig ang. Thylands Fugle, og bl. a. er ogsaa Lappedykkere nævnt. Fra 1901 til Sommeren 1910 traf jeg ikke